

Sygn. akt: II AKa 149/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Wiesław Kosowski
Sędziowie	SSA Piotr Pośpiech SSA Marcin Ciepela (spr.)
Protokolant	Damian Krzywda

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tarnowskich Górach Dominika Wieczorka

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2020 r. sprawy

1. M. S. c. B. i D., ur. (...) w T. oskarżonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 3 k.k. i inne,
2. S. G. s. J. i B., ur. (...) w L. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 3 k.k. i inne,
3. D. K. s. J. i I., ur. (...) w B. oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 3 k.k. i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt IV K 126/19

1. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. K. w punkcie 5 w ten sposób, że kwalifikację prawną i podstawę wymiaru kary uzupełnia o art. 64 § 2 k.k.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz: adw. M. Z. – Kancelaria Adwokacka w K., adw. M. U. – Kancelaria Adwokacka w G. oraz adw. P. Ł. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym: M. S., S. G. i D. K.;
4. zwalnia oskarżonych w całości od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Marcin Ciepela SSA Wiesław Kosowski SSO Piotr Pośpiech

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 149/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt IV K 126/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

w całości

# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka	

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. *Wnioski*

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

1.5. *Ustalenie faktów*

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

1.6. Ocena dowodów

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Tiret pierwsze apelacji obrońcy oskarżonego S. G.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie rozważań koniecznym jawi się przedstawienie konsekwencji wynikających z konstrukcji zarzutów postawionych		

przez obrońcę oskarżonego. Pierwszy i zasadniczy z nich (aktualnie analizowany) dotyczył błędów w ustaleniach faktycznych, których w żaden sposób (ani w petitum, ani w uzasadnieniu apelacji) nie powiązano z naruszeniem jakichkolwiek przepisów postępowania. Skoro więc w tym zakresie nie wskazywano naruszenia art. 410 k.p.k. lub art. 7 k.p.k., to skarżąca nie twierdziła, aby wskutek nieprawidłowego przeprowadzenia dowody wymienione w tym zarzucie nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych lub aby następstwem błędnej ich oceny były błędne ustalenia faktyczne. Ewidentnie więc w tym zakresie nawet dla skarżącej nie zachodziła sytuacja, aby uchybieniem pierwotnym była obraza przepisów postępowania, a tylko jego następstwem – błędne ustalenia faktyczne.

W istniejącej sytuacji przypomnieć wypada w ślad za piśmiennictwem (zob. Z. Doda, A. Gaberle, Kontrola odwoławcza w procesie karnym. Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, t. 2, s. 129, Warszawa 1997; D. Świecki, Komentarz do art. 438 k.p.k., teza 43 [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany, pod red. D. Świeckiego, LEX/el., 2020), że tak rozumiany błąd w ustaleniach faktycznych może mieć dwie postaci, tj. błędu „braku” albo błędu „dowolności”. W obu przypadkach to uchybienie dotyczy sytuacji, gdy prawidłowo ujawniono dowody stanowiące podstawę orzeczenia, a także dokonano prawidłowej ich oceny, ale ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie

albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone). W pierwszym przypadku błąd („braku”) polega na nieustaleniu określonego faktu, który wynika z dowodu. W drugim przypadku błąd („dowolności”) ma miejsce wówczas, gdy w ustaleniach faktycznych został wskazany fakt, który nie wynika z przywołanego dowodu, albo gdy z przywołanego dowodu wynika określony fakt, ale został on w ustaleniach faktycznych zniekształcony (przeinaczony).

W petitum środka odwoławczego skarżąca nie przywołała żadnego konkretnego błędu w ustaleniach faktycznych, więc gdyby poprzestać na nim, należałoby ograniczyć się do podania, że analiza treści zaskarżonego wyroku oraz jego pisemnych motywów nie wskazuje, aby jakichkolwiek takich braków – w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu S. G. – dopuścił się Sąd Okręgowy w Katowicach.

W uzasadnieniu apelacji można jednak doszukać się podważenia jednego ustalenia faktycznego. Otóż, skarżąca podniosła tam, że niezasadnym było przyjęcie przez sąd meriti, iż oskarżony S. G. wyraził swoją postawą aprobatę wobec działań pozostałych współoskarżonych, a tym samym, że winno mu być przypisane sprawstwo, zaznaczając, że oskarżony zaprzecza, aby on i współoskarżeni mieli ostatecznie ustalony plan, w następstwie którego zastosowali przemoc wobec J. C..

Odnosząc się do tej kwestii, należy wprzód zauważyć, że w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku (sekcja 3.1) wyraźnie wskazano,

z odwołaniem się do wyjaśnień oskarżonego S. G., że był on na miejscu zdarzenia i wiedział, że współsprawcy chcieli uzyskać od J. C. papierosa, a także widział, jak M. S., D. K. i M. G. stosowali przemoc wobec pokrzywdzonego oraz sam ją stosował, uderzając tegoż w twarz. W pełni zgodzić należy się z sądem meriti, że powyższe przekonuje o akceptacji przez oskarżonego S. G. wszystkich elementów działania współsprawców składających się na znamiona przedmiotowe przypisanego mu czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Absolutnie nie było do wyprowadzenia tego wniosku niezbędne, aby oskarżeni wcześniej mieli ustalony plan działania i wcześniej porozumieli się co do poszczególnych elementów swej napaści.

W tym kontekście warto przypomnieć, że obok wspólnego wykonania znamion czynu zabronionego (choćby przez wniesienie istotnego wkładu w jego popełnienie) podstawowym elementem współsprawstwa jest zachodzące między współsprawcami porozumienie. Powinno ono obejmować realizację wszystkich znamion czynu zabronionego, ale nie musi zostać zawarte przed popełnieniem czynu zabronionego, lecz wystarczy, aby doszło do niego w trakcie realizacji jego znamion. Porozumienie jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (wyrok SN z 24.05.1976 r., Rw 189/76,

OSNKW 1976/9/117, LEX nr 19170). Porozumienie przestępcze może być zawarte w każdej możliwej formie, w tym w sposób dorozumiany poprzez przystąpienie do realizacji znamion przestępstwa wspólnie z inną osobą.

Taką właśnie postacią miało porozumienie, do którego doszło między wszystkimi sprawcami napaści na pokrzywdzonego J. C.. Widząc przebieg wydarzeń, biorąc w nim na bieżąco aktywny udział i pełniąc istotną rolę, oskarżony S. G. niewątpliwie akceptował w pełni działania współsprawców. Sąd a quo trafnie ustalił (podsekcja 1.1.2 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), że widząc i słysząc jak M. S., D. K. i M. G. uderzają po głowie i reszcie ciała oraz kopią pokrzywdzonego J. C., oskarżony S. G. wykazał aprobatę wobec zachowania współsprawców. Ustalenie takie wynikało z trafnie ocenionych depozycji procesowych oskarżonego S. G. (k. 80, 116) i M. G. (k. 84, 118, 301v, 303v, 752, 1226-1226v).

Konkludując, stwierdzić trzeba, że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu, nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (wyrok SA w Krakowie z 19.05.2009 r., II AKA 73/09, KZS 2009/9/52, Prok. i Pr. – wkł. (...)). Zarzut ten jest zatem słuszny tylko wówczas, „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”; nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (wyrok SN z 24.03.1975 r., II

<p>KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84). Tymczasem, szczegółowy zarzut obrońcy oskarżonego S. G. miał właśnie charakter polemiczny.</p> <p>Na marginesie należy zauważyć, że wbrew twierdzeniu skarżącej (str. 3 apelacji), sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (sekcja 3.1) wskazał powody przyjętej wobec oskarżonego S. G. kwalifikacji prawnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. G., względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności przeanalizowanego zarzutu, związany z nim wniosek nie mógł zostać uwzględniony.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Tiret drugie apelacji obrońcy oskarżonego S. G.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Analizując zarzut naruszenia art. 4 k.p.k., na wstępie należy przypomnieć, że w judykaturze (postanowienie SN z 09.07.2014 r., II KK 140/14, LEX nr 1480322) nie budzi wątpliwości,</p>		

iż obraza zawartej w nim normy nie może stanowić samodzielnej, autonomicznej podstawy apelacyjnej, gdyż przepis ten określa ogólną dyrektywę postępowania i dopiero wskazanie tych przepisów ustawy procesowej, które sąd miał naruszyć, wbrew zasadzie obiektywizmu, czyniłoby taki zarzut formalnie poprawnym. Konstrukcja postawionego zarzutu wskazuje, że skarżąca powiązała z rzekomym uchybieniem normie z art. 4 k.p.k. naruszenie art. 7 k.p.k. Jednak, do obrazy tego ostatniego przepisu miało dojść w sposób niesprecyzowany w petitum apelacji.

Zaznaczyć należy, że środek odwoławczy pochodzący od obrońcy powinien zawierać wskazanie zarzutów stawianych rozstrzygnięciu oraz uzasadnienie (art. 427 § 2 k.p.k.). Oczywistym wydaje się, że nie jest rolą sądu odwoławczego doszukiwanie się w uzasadnieniu skargi odwoławczej, co miał na myśli skarżący, będący profesjonalnym podmiotem, a zarzuty powinny być zawarte w jej petitum. Niestety, apelacja obrońcy oskarżonego S. G. w części wstępnej zawierającej zarzuty nie wskazywała, jaki to materiał dowodowy rzekomo został wadliwie oceniony przez Sąd Okręgowy. W tej sytuacji, za wystarczające co do zasady należy uznać stwierdzenie, że zdaniem sądu odwoławczego, przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena dowodów przemawiających za przypisaniem oskarżonemu S. G. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i art. 158 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., została dokonana w sposób logiczny i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego, wszechstronny i bezstronny, i jako takowa nie wykraczała poza swobodną oraz pozostawała pod

ochroną art. 7 k.p.k. Sąd I instancji zgromadził istotne dla rozstrzygnięcia dowody, w szczególności nie naruszając treści art. 167 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zgromadzony materiał dowodowy poddał wystarczającej analizie i ocenie, a dokonane w efekcie ustalenia faktyczne zasługiwały na aprobatę Sądu Apelacyjnego.

Analiza uzasadnienia środka odwoławczego wskazuje, że zgłoszono w niej zastrzeżenia wyłącznie do oceny tych fragmentów wyjaśnień oskarżonego S. G., w których wskazywał on, iż pokrzywdzonego J. C. uderzył tylko dwa razy w twarz, a poza tym nie zadawał mu żadnych innych ciosów. Zarzut ten był całkowicie chybiony, gdyż sąd meriti precyzyjnie i przekonująco wykazał (vide sekcja 2.2 uzasadnienia), że wyjaśnienia te zostały podważone depozycjami procesowymi M. S. i M. G., który wskazywał, że oskarżony S. G. bił pokrzywdzonego po głowie pięściami i kopał po całym ciele. Sąd Apelacyjny, nie widząc potrzeby powtarzania zawartych tam wywodów, gdzie wskazano też konkretne karty akt zawierających przywoływane dowody, odsyła do nich.

Niezależnie od niezasadności omawianego zarzutu, zauważyć wypada, że z nieznanymi powodami prawidłowa ocena przytoczonych dowodów przełożyła się tylko na ustalenie, że oskarżony S. G. stosował wobec pokrzywdzonego przemoc poprzez co najmniej dwukrotne uderzenie go po głowie (podsekcja 1.1.2). Tym bardziej więc pozbawione znaczenia było dowodzenie przez skarżącą, że oskarżony ten uczynił „tylko” tyle.

Natomiast niejasne były zawarte w uzasadnieniu środka odwoławczego wywody, iż wyjaśnienie oskarżonego w zakresie owych dwóch uderzeń pokrywają się z treścią przeprowadzonych sprawozdań genetycznych z dnia 10 kwietnia 2019 r., w których ustalono, że na rzeczach należących do S. G. nie wykazano obecności składników ludzkiej krwi. Nie tylko bowiem, że wspomniane wyjaśnienia wcale nie pokrywały się z owym sprawozdaniem. Najistotniejsze, że doświadczenie życiowe, zawodowe i logiczne rozumowanie prowadzą do wniosku, że w przypadku, gdy ofiara bardzo nie krwawi, osadzenie się śladów jej krwi na odzieży sprawców pobicia (i to w ilości oraz położeniu wystarczającym do jej zidentyfikowania w wyniku badań) zależy w dużej mierze od przypadku, a jej brak na ich ubraniach bynajmniej nie wyklucza obecności oskarżonych na miejscu zdarzenia. Stąd, badania te nie podważały trafności przeprowadzonej przez sąd meriti oceny dowodów przemawiających za udziałem oskarżonego S. G. w pobiciu ze skutkiem śmiertelnym pokrzywdzonego.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego S. G., względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>Wobec niezasadności przeanalizowanego zarzutu, związany z nim wniosek nie mógł zostać uwzględniony.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Tiret trzecie apelacji obrońcy oskarżonego S. G.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie przypomnieć należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut w kategorii ocen, można podnieść jedynie wówczas, gdy kara nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, stając się w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą (wyrok SA w Poznaniu z 04.07.2013 r., II AKa 125/13, LEX nr 1345555; wyrok SA w Lublinie z 04.06.2014 r., II AKa 72/14, LEX nr 1493773), nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok SA w Warszawie z 18.09.2013 r., II AKa 258/13, LEX nr 1392054).</p> <p>Obrońca w petitum apelacji rażąco niewspółmierność orzeczonej oskarżonemu S. G. kary wywodził z „wątpliwości i niejasności w ustalonym stanie faktycznym”. Argumentacja ta była nie tyle</p>		

chybiona, ile abstrahowała od zasad wymiaru kary oraz klóciła się z logicznym rozumowaniem. Wszak, gdyby rzeczywiście, jak twierdził obrońca, występowały wątpliwości (i to niedające się usunąć), to zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. zostałyby one rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego w zakresie oceny dowodów lub ustaleń faktycznych. Taka sytuacja jednak nie zachodziła. Ewentualne wątpliwości we wspomnianym zakresie nie mogłyby natomiast nawet teoretycznie wpływać na wymiar kary, którą orzeczono oskarżonemu z uwzględnieniem dyrektyw jej wymiaru z art. 53 k.k., w granicach wynikających z przepisów, pod które dokonano subsumpcji ustalonego stanu faktycznego.

W istocie więc, skarżący nie przedstawił (również w uzasadnieniu apelacji) żadnego argumentu, który mógłby przemawiać za orzeczeniem wobec oskarżonego S. G. kary łagodniejszej niż wymierzona przez sąd I instancji. W tej sytuacji wystarczy wskazać, że ferując wyrok w zakresie wymiaru kary, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (sekcja 4) wskazał obszernie na wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, które miał w polu widzenia, w tym okoliczności łagodzące i obciążające, a zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć co do kary nie wykraczał poza granice swobodnego uznania sędziowskiego. Dodać należy, że za postępującą demoralizacją S. G. przemawiał zwłaszcza fakt, iż będąc kolejno karany za przestępstwa z art. 288 §1 k.k., art. 288 § 1 k.k., art. 207 § 1 k.k. i art. 209a § 1 k.k. oraz z art. 209 § 1 k.k., oskarżony nie wyprowadził z tego żadnych wniosków i popełnił czyn zdecydowanie najpoważniejszy

spośród nich, z następstwem w postaci śmierci człowieka.	
Wniosek	
Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu S. G. łagodniejszej kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności przeanalizowanego zarzutu, związany z nim wniosek nie mógł zostać uwzględniony.	

OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanymi w mocy rozstrzygnięciami sądu pierwszej instancji, dotyczącymi oskarżonego S. G. i zarazem zaskarżonymi przez jego obrońcę, były zawarte w punktach 3 i 4.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

Wszystkie zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego S. G. okazały się bezzasadne (vide podsekcja 3.1-3.3), a sąd odwoławczy nie stwierdził w tym zakresie bezwzględnych przyczyn odwoławczych.	
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i>		
1.10. <i>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</i>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3.	<p>W zakresie dotyczącym oskarżonego S. G. rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego dotyczyło zasądzenia od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Gliwicach) na rzecz adw. M. U. – Kancelaria Adwokacka w G. kwoty 738 zł, w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej w postępowaniu odwoławczym wymienionemu oskarżonemu.</p> <p>O kosztach tych orzeczono na mocy art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 29 ust. 1 Prawa o adwokaturze, obliczając ich wysokość po myśli § 17 ust. 2 pkt 5 i § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jt.Dz.U.2019.18).</p>	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	O kosztach sądowych należnych od oskarżonego S. G. orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając go od ich uiszczenia z uwagi na jego sytuację osobistą i majątkową (brak majątku), jak również odbywanie długoterminowej kary pozbawienia wolności.

PODPIS

SSA Marcin Ciepiela SSA Wiesław Kosowski SSA Piotr Pośpiech

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego S. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 3 i 4		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana